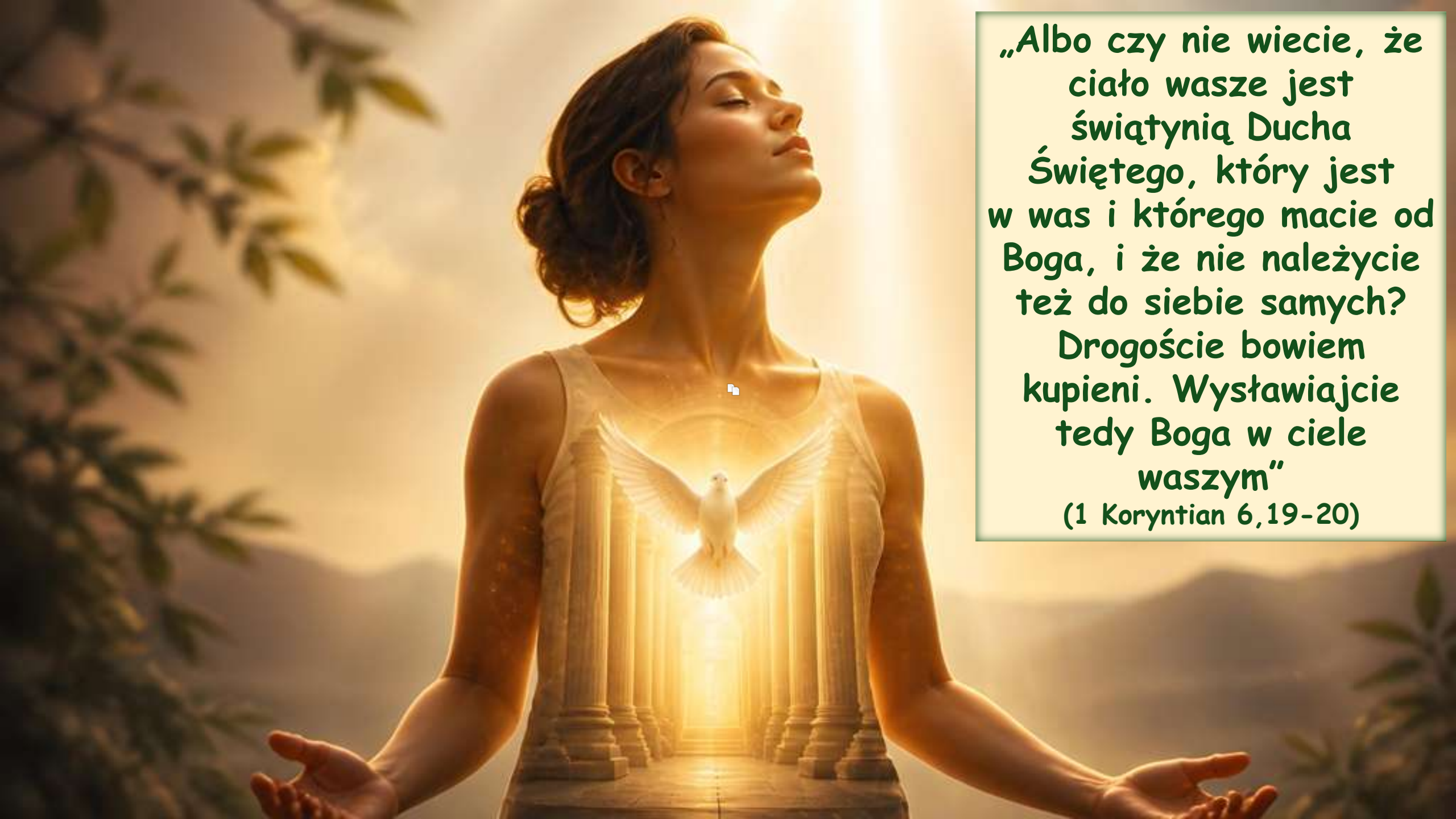

GRZECH W KOŚCIELE

„Albo czy nie wiecie, że
ciało wasze jest
świątynią Ducha
Świętego, który jest
w was i którego macie od
Boga, i że nie należycie
też do siebie samych?
Drogoście bowiem
kupieni. Wystawiajcie
tedy Boga w ciele
waszym”
(1 Koryntian 6,19-20)

W rozdziałach od piątego do siódmego 1 Listu do Koryntian Paweł skupia się głównie na walce z grzechem, który głęboko zakorzenił się w kościele w Koryncie: niemoralnością seksualną.

Do tego konkretnego grzechu doszły jeszcze inne, takie jak wykroczenia i oszustwa popełnione wśród samych braci, które trafiły do sądów cywilnych.

Używając jasnego i bezpośredniego języka, Paweł nie tylko wskazuje na grzech, ale także proponuje rozwiązania pozwalające sobie z nim poradzić i zapobiec ponownemu popadnięciu w niego.

Grzech w kościele

Grzech, na który przyzwolono

Wykorzenienie grzechu

Rozwiązywanie problemów wewnętrznych

Jak unikać grzechu w kościele

Świątynie Ducha Świętego

Seksualność zgodna z prawem Bożym

GRZECH W KOŚCIELE

GRZECH NA KTÓRY PRYZYWOŁONO

„A wyście wzbili się w pychę, zamiast się raczej zasmucić i wykluczyć spośród siebie tego, kto takiego uczynku się dopuścił” (1 Koryntian 5,2)

W kościele w Koryncie panowała „rozpusta wśród was, i to taka, której nawet poganie nie tolerują” (1 Kor 5,1).

Istnienie relacji kazirodczych w obrębie kościoła było sprawą niezwykle poważną. Sytuację pogarszało jednak to, że zamiast odczuwać odrazę, członkowie kościoła byli dumni z tego, że tolerowali ten grzech (1 Kor 5,2).

Kościół składał się głównie z pogan. Ich własne sumienie podpowiadało im, że kazirodztwa nie należy tolerować. Co więcej, ich znajomość Pisma Świętego utwierdzała ich w tym przekonaniu (Kpł 18,8). Jeśli mieli świadomość, że ten związek był grzeszny... dlaczego byli z niego dumni (1 Kor 5,6)? Czy rodzina, której to dotyczyło, miała wpływ w kościele? Czy chwalili się tym, że są kościołem tolerancyjnym wobec grzeszników? ...?

WYKORZENIE GRZECHU

„Tych tedy, którzy są poza nami, Bóg sądzić będzie. Usuniecie tego, który jest zły, spośród siebie” (1 Koryntian 5,13)

Sprawa kazirodztwa była już „powszechnie znana” (1 Kor 5:1), dlatego należało podjąć pilne działania, aby zapobiec nadszarpnięciu reputacji kościoła. Jakie działania należało podjąć?

Wydanie wyroku, który rozstrzyga lub nie rozstrzyga o winie danej osoby (1 Kor 5,3)

Nie utrzymujcie kontaktów z grzesznikiem, ani nawet nie jedzcie z nim, dopóki upiera się on, by uznawać go za członka Kościoła, nie chcąc porzucić swojego grzechu (1 Kor 5,11)

Wyrzucić grzesznika i wydać go „szatanowi”, ponieważ pielęgnując ten grzech, dobrowolnie zdecydował się poddać się pod jarzmo szatana (1 Kor 5,2b.5a.13b)

Dyscyplina kościelna (niezależnie od wagi grzechu) musi zawsze mieć charakter odkupieńczy. Należy jasno wskazać danej osobie jej błąd, aby mogła go rozpoznać, okazać skruchę i „zostać zbawiona w dniu Pana Jezusa” (1 List do Koryntian 5,5).

ROZWIĄZYWANIE PROBLEMÓW WEWNĘTRZNYCH

„Czy jeśli ktoś z was ma spór z drugim, ośmiela się szukać sądu u niesprawiedliwych, a nie u świętych?” (1 Koryntian 6,1)

Po wyjaśnieniu, jak rozwiązywać problem grzechu wewnątrz kościoła, Paweł napomina ich za to, że nie trzymali się właściwych zasad i oddawali spory między wierzącymi pod osąd sądów świeckich (1 Koryntian 6,1-6). Paweł idzie jednak dalej i uderza w sam korzeń problemu.

➔ Po pierwsze, wśród członków kościoła nie powinno być sporów (1 Kor 6,7a) i oczywiście członkowie nie powinni krzywdzić ani oszukiwać innych członków (1 Kor 6,8).

➔ Po drugie, bracia muszą być gotowi przebaczyć doznaną krzywdę (1 Kor 6,7b).

➔ Po trzecie, jeśli między członkami nie ma porozumienia, kościół powinien osądzić sprawę albo pośredniczyć między nimi (1 Kor 6,2).

Jeśli nie jest to sprawa karna (Rz 13,1-5), wewnętrzne problemy kościoła powinny być rozwiązywane wewnętrznie.

„Naszym zadaniem jest poznać nasze szczególne słabości i grzechy, które powodują ciemność i duchową niemoc oraz gaszą naszą pierwszą miłość. Czy jest to światowość? Czy egoizm? Czy umiłowanie własnej wartości? Czy dążenie do zajmowania pierwszego miejsca? Czy jest to grzech zmysłowości, który działa niezwykle silnie? Czy jest to grzech nikolaitów, zamieniających łaskę Bożą w rozwiązłość? Czy jest to niewłaściwe używanie i nadużywanie wielkiego światła, sposobności i przywilejów, przy jednoczesnym chełpieniu się mądrością i wiedzą religijną, podczas gdy życie i charakter są niespójne i niemoralne? Cokolwiek było pielęgnowane i rozwijane, aż stało się silne i panujące, podejmijcie zdecydowane wysiłki, aby to przezwyciężyć, inaczej zginiecie.”

EGW (*Ye Shall Receive Power*, 18 grudnia)

JAK UNIKAĆ GRZECHU W KOŚCIELE

ŚWIĄTYNIE DUCHA ŚWIĘTEGO

„Czy nie wiecie, że wasze ciała są świątyniami Ducha Świętego, który jest w was, a którego macie od Boga? Nie należycie do samych siebie”
(1 Koryntian 6,19)

Po omówieniu kwestii procesów sądowych Paweł wraca do głównego tematu: niemoralności seksualnej wewnątrz kościoła. Dlaczego ona istniała?

Chrześcijanie są powołani do świętości (1 Kor 6,11), a to powinno wykluczać wszelki grzech. Niektórzy jednak twierdzili, że skoro ich grzechy zostały już przebaczone, mogą robić ze swoimi ciałami, co chcą. Dlatego Paweł wyjaśnia, że „ciało nie jest przeznaczone dla niemoralności seksualnej” (1 Kor 6,12-13).

Jego argument brzmi: nasze ciała są członkami Chrystusa. Nie możemy wziąć członka Chrystusa i połączyć go z prostytutką albo cudzołożnicą (1 Kor 6,15-18).

Na koniec prowadzi nas to do refleksji nad kluczową sprawą: nasze ciała są świątyniami Ducha Świętego i dlatego nie są naszą własnością, lecz należą do Boga (1 Kor 6,19).

Bóg nabył nas drogocenną krwią swojego Syna, dlatego mamy chwalić Boga zarówno w naszym ciele, jak i w naszym duchu (1 Kor 6,20).

SEKSUALNOŚĆ ZGODNA Z PRAWEM

„Jednak ze względu na powszechną niemoralność seksualną każdy mężczyzna powinien mieć swoją żonę, a każda kobieta swojego męża” (1 Koryntian 7,2)

Odpowiadając na pytania zadane przez kościół w Koryncie, Paweł pomaga nam zrozumieć, jak możemy uciekać przed niemoralnością seksualną (1 Kor 7,1).

Zasadniczo: osoby w małżeństwie powinny cieszyć się seksualnością zgodną z prawem Bożym ze swoim współmałżonkiem; osoby samotne nie powinny mieć relacji seksualnych z nikim.

Małżonkowie nie powinni odmawiać sobie współżycia seksualnego, aby nie pobudzać drugiej strony do możliwego cudzołóstwa (1 Kor 7,3-5).

Osoby samotne, które mają dar wstrzemięźliwości, mogą lepiej wykorzystywać okazje do służenia Bogu bez ograniczeń wynikających z trosk rodzinnych (1 Kor 7,6-8.32-34).

Osoby samotne, które nie mają daru wstrzemięźliwości, powinny dążyć do zawarcia małżeństwa, aby unikać pokus (1 Kor 7,9).

„W pracy dla błądzących niech każde oko będzie zwrócone ku Chrystusowi. [...] Niech mówią błądzącym o przebaczącym miłosierdziu Zbawiciela. Niech zachęcają grzesznika do pokuty i do wiary w Tego, który może przebaczyć. [...]

Niech skrusza grzesznika zostanie przyjęta przez kościół z wdzięcznymi sercami. Niech pokutujący zostanie wyprowadzony z ciemności niewiary do światła wiary i sprawiedliwości. Niech jego drżąca ręka zostanie złożona w miłującej dłoni Jezusa. Takie odpuszczenie zostaje potwierdzone w niebie.

EGW (*Życie Jezusa*, s. 806)